

retter over til den anden for en Pris af 400 Kr., og den højtærede Minister mente da, at som Følge deraf burde Sejstrup afstaa Økserne for det samme Beløb. Den forhenværende Skarpretter har jo selv maattet købe dem, og de ere altsaa hans lovlige Ejendom, og som Følge deraf skulde man vel antage, at han maatte have nogen Ret til at angive den Pris, for hvilken han vilde afstaa dem. Dertil kommer den Omstændighed, at det af den højtærede Minister nævnte Aarstal henpeger paa en vis historisk Begivenhed i Danmark, hvorved denne Økse har været i Anvendelse. Denne Økse har altsaa faaet historisk Betydning, og derfor kunde Sejstrup nok være berettiget til at sige: Den kunde jeg ønske at faa en højere Betaling for, saa meget mere som der fra anden Side var tilbudt ham en højere Betaling, efter hvad han paa-staar. Jeg ved ikke, hvor meget eller hvor lidt der er i det Udsagn, at han havde solgt den og faaet saa og saa meget for den. Han har jo nu afleveret den, altsaa kan dette Salg vel ikke have været af særlig bindende Virkning. Men man kan vel gaa ud fra, at der i alt Fald er blevet tilbudt ham en højere Pris, og saa synes jeg, det er en underlig Maade at gaa frem paa, ligefrem at tvinge ham til at afstaa sine Ejendele for en bestemt Sum, paa den Maade at man siger til ham: Hvis du ikke vil gøre det, faar du hverken Pension eller Understøttelse. Vil du derimod afstaa dine Sager for den og den Pris, har du Udsigt til at faa en Understøttelse. Der er endog nævnt en bestemt Sum, 1,149 Kr. 16 Øre. Hvorvidt det er rigtigt, skal jeg ikke kunne sige. Den Understøttelse, vi nu senere faa til Behandling, lyder ikke paa den Sum, men det ville vi jo senere komme til Forhandling om. Det forekommer mig at være en noget mærkelig Maade at gaa frem paa.

Jed ved ikke, paa hvilke Vilkaar den forrige Skarpretter gik af, men det har vel været Coutume, at Mænd i disse Stillinger, uagtet de ikke have Pensionsret, dog altid have faaet tilkendt en Understøttelse. Men nægte ham denne Understøttelse, naar han ikke vil bøje sig for Ministeriets Forlangende om, at han skal sælge sin lovlige Ejendom for en vis bestemt Sum, er den

mærkelige Fremgangsmaade, vi have ment at burde paatale ved denne Indstilling.

Men, som sagt, Sagen er jo nu bortfalden, Øksen er afleveret og Ministeren har stillet Forslag om en Understøttelse til vedkommende. Altsaa er der ingen Grund til at vedtage nogen Henvisning, og jeg skal derfor paa ny tage Indstillingen tilbage.

Formanden: Indstilling Nr. 5 er paa ny tagen tilbage. Ønsker nogen at optage den?

Justitsministeren (Alberti): Ja, jeg optager den.

Det ærede Medlem, der nu satte sig, mente, at jeg var kommen ind paa at diskutere Spørgsmaalet om Dødsstraffens Berettigelse eller Ikke-Berettigelse, og anmeldte sig selv som en Modstander af Dødsstraffen. Denne Anmeldelse var, som det forekom mig, at det ærede Medlem selv havde en Følelse af, i denne Forbindelse en ganske overflødig Ting, thi den foreliggende Sag er ingen Anledning til en Diskussion om, hvorvidt man her i Landet skal have Dødsstraf eller ikke. Naar jeg har nævnt Dødsstraffen i Forbindelse med denne Sag, er det kun i den naturlige Forbindelse, at vi nu en Gang ifølge Loven have Dødsstraf her i Landet, at der derfor kan indtræde Tilfælde, hvor en saadan Straf bør eksekveres, og at man da ogsaa bør være i Stand til at eksekvere den.

Det ærede Medlem mente, at jeg havde sagt, at det var Skik, at disse Skarpretterredskaber gik fra den ene Skarpretter til den anden for 400 Kr. Det har jeg ikke sagt; jeg har kun sagt, at det var Skik, at de gik fra den ene Skarpretter til den anden. Jeg tvivler ikke om, at de til Tider ere gaaede til en langt lavere Pris end 400 Kr. Selvfølgelig havde den forrige Skarpretter fuldkommen Ret til selv at bestemme Prisen paa sine Ting, og selvfølgelig var det hans fuldkomment lovlige Ejendele, deri har det ærede Medlem ganske Ret, men det, som jeg hævdede, og hvori det ærede Medlem synes at være uenig med mig, er, at naar en Mand har en Bestilling, og han